

Les a l'ore

KŎN MÔJHO ŽIVOTA

Christiane Gohl

Christiane Gohl

Kôň môjho života

Lea a kone

VYDAVATEL'STVO
ARKUS

Original title: Lea und die Pferde. Das Traumpferd fürs Leben

Boje Verlag in the Bastei Lübbe AG
© 2008 Bastei Lübbe AG, Köln, Germany

Slovak edition © 2014 ARKUS vydavateľstvo, s.r.o.
Translation © 2014 PhDr. Danka Banská
Cover design © 2014 Richard Mečíř

Z nemeckého originálu Lea und die Pferde: Das Traumpferd fürs Leben, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Boje Verlag v roku 2008, preložila PhDr. Danka Banská.
Obálku navrhol Richard Mečíř.

Aktuálny zoznam našich publikácií s možnosťou objednávok nájdete na internetovej adrese: www.vydarkus.eu

ISBN 978-80-8103-075-8

Živý plot plný duchov

Ráno, Žolík!“

Ešte som tie slová ani nevyslovila a už aj mi odpovedalo ohlušujúce zaerdžanie. Žolík ma zo svojho boxu vidieť nemohol, ale asi ma spoznával podľa krokov. Len čo som otvorila dvere na stajni, zakaždým okamžite naladil trúbku. Žolík bol veľký kôň – obrovský kôň, presnejšie povedané – s náležite dunivým hlasom.

Môj priateľ Thorsten, ktorý v stajňovej uličke pred boxmi čistil svojho sivka Mana, si prikrýval uši.

„Musíte pri pozdrave na seba tak hulákať?“ spýtal sa.

Thorsten niekedy, keď sme sa ja a Žolík až priveľmi tvárili ako pár snov, trochu žiarlil. Rovnako ako Žolíkova skutočná majiteľka pani Müller-Westhoffová. Ale ja som si nič nenahovárala: Žolíkovo nadšenie pre mňa pramenilo jednoducho zo skutočnosti, že som na ňom nejazdila. Obrovský kôň pani Müller-Westhoffovej bol v pravom slova zmysle môj zverenec. Vodila som Žolíka na pastvinu, čistila som ho, keď sa zablatil a tiež som mu už zorganizovala potešenie z kúpania, keď ho jeho jazdci, ako obyčajne, zabudli ostrieť. Za všetko toto mi pani Müller-Westhoffová dávala každý týždeň desať eur, čo ma celkom uvádzalo do rozpakov. Napokon, o Žolíka by som sa starala aj tak. Ale pani Müller-Westhoffová mala chronicky zlé svedomie, pretože ma nenechávala jazdiť – čo opäť súviselo s tým, že Žolíka považovala za všeobecne nebezpečného. Mne to ale veľmi nechýbalo. Jazdenie nebola práve moja najobľúbenejšia činnosť a kone mi vlastne vôbec nič nehovorili. Do tohto jazdecko-stajňového príbehu ma vtiahla iba moja mama. Tá minulý rok odrazu zistila, že bez koní už nemôže žiť – pravdepodobne nejaká forma krízy stredného veku. Bohužiaľ, sama si do jazdeckej školy

netrúfala, a tak ma zákerne nalákala na akýsi „Jazdecký kurz pre matky a dcéry“. Tam sme sa zoznámili s Thorstenom a jeho otcom. Trápna situácia, ale potom to priam iskrilo. Najprv medzi mnou a Žolíkom Obrovitým a napokon aj medzi mnou a Thorstenom. Pričom mi obaja, predovšetkým na začiatku, ublížili. Z celkom rozdielnych dôvodov. Žolík, napríklad, bol športové eso. A jeho majiteľke prišiel vhod každý prostriedok, pomocou ktorého by v ňom prebudila talent na drezúrneho koňa. On na to občas reagoval trochu podráždene, čo som mu nemohla mať za zlé. A keď Žolík stratil trpezlivosť, rýchlo sa svojich jazdcov zbavil. Pani Müller-Westhoffová sa preto o ňom niekedy vyjadrovala tak, akoby jazda na ňom znamenala čosi také ako výstup na Mount Everest bez kyslíka. No Žolík v skutočnosti dokázal byť celkom milý. Počas mojich dvoch doterajších jazdeckých pokusov sa rozhodne ani raz nehotoval vzpínať sa alebo zutekať. Ale zato som ho ani neťahala za opraty, ani som ho nebodala ostrohami. Žolík bol mierovým rokovaniam vcelku naklonený. Bohužiaľ, jeho jazdci za diplomatov súci neboli.

Thorsten zase bol všetko iné len nie športovec. Jeho talent sa nedal prebudiť ani silou, ani rozumom – zato mal iné kvality. Thorsten bol okrúhly, nemotorný a už pri chôdzi padal z času na čas z koňa. Napriek tomu jeho otec z neho chcel bezpodmienečne urobiť majstra v skákaní a ihneď po prvom jazdeckom kurze mu kúpil super skokana Mariana. Najprv to vyzeralo na katastrofálny vzťah, ale k Thorstenovým silným stránkam patrilo jeho diplomatické nadanie. Postupne sa s Manom popasoval a aj otcovu ctižiadostivosť uviedol do únosných medzí: Thorsten a Mano sa najnovšie dali na westernové jazdenie. Thorsten dúfal, že Mano sa vďaka tomu upokojí, Thorstenov otec sníval o premene svojho syna na Johna Waynea.

„Čo tu porábaš tak skoro?“ spýtal sa teraz Thorsten, kým som Žolíkovi strkala do papule dobrôtku na privítanie. Predtým som Thorstenovi vtlačila na líce krátky bozk – poradie, ktoré sa muselo prísne dodržiavať. Obaja boli žiarliví, ale Žolík odpúšťal rýchlejšie. „Nechceli ste dnes ísť na ten kurz jazdenia?“

Prikývla som. Od istého času sme s mamou trávili víkendy hľadaním ideálnej jazdeckej školy. Rýchlo sme zistili, že v klubovej stajni sa nám nepáči. Mama síce bola do koní zbláznená, ale nebola ctižiadostivá a ani ja som pre pretekárske jazdectvo nemala zmysel. Následne sme vyskúšali miestnu farmu pre islandské kone – ale aj z nej sa vykl'ul klub, ktorý bol ku koňom len horko-t'ážko prívetivejší než pôvodná jazdecká stajňa. Na konci sme len tak-tak unikli prv, než mohli mamu za veľa peňazí obalamutiť nejakým supertolterom. Mamino nadšenie pre kone však nedokázala udusiť ani táto skúsenosť. Tak ako predtým i naďalej sa prehrabávala v časopisoch a pred pár týždňami objavila novú ponuku: „Jazdenie všetkými zmyslami – Spoznajte podstatu koňa.“ Ten kurz organizoval nejaký človek vo Weserskej vrchovine a mama nás na tento víkend prihlásila. Svoje nadšenie som držala na uzde.

„Úbohá Lea,“ poznamenal Thorsten a dal mi bozk útechy. „Ale predtým by si sem nemusela chodiť. Mohol by som predsa Žolíka rovno vypustiť. Keď sa vrátíme, mám ho opäť priviesť dovnútra?“

Thorsten mával každú sobotu ráno hodinu jazdy neďaleko u nejakého westernového trénera. Jeho otec ho tam i s Manom vozieval. Takže Thorsten musel tak či tak skoro vstávať a vypúšťal mi Žolíka na pastvinu, aby som sa mohla vyspať. Jazdiť cez týždeň ešte pred vyučovaním do stajne bolo dosť stresujúce.

Avšak dnes som iba potriasla hlavou. „Musí na turnaj,“ vysvetlila som Thorstenovi. „Preto som aj tu. Niekto mu musí dodať odvahy.“

„Úbohý Žolík,“ povedal Thorsten. Ale potom sa uškrnul. „Hoci odvaha hádam ani nie je to, čo potrebuje. Keď dostane svoj záchvat udatnosti, Lenu jednoducho zhodí. Snád' mu skôr zaželaj... hm... pokoru? Alebo trpezlivosť?“

Pretiahla som tvár, Žolík tiež. Mal neuveriteľne pohyblivý nos, trošku ako tapír alebo mravčiar.

„Žolíkovi sa to nezdá smiešne,“ vysvetlila som jeho mimiku.

Thorsten prikývol. „Ved' má pravdu. Ale odvaha nie je napriek tomu to správne. Ten to príliš rýchlo zvráti na samopaš a tvoj obrovský kôň sa potom pani Müller-Westhoffovej zbaví...“

Pani Müller-Westhoffová nebola pre Žolíka žiadnou rovnocennou súperkou, čo vlastne hovorilo v jej prospech. V skutočnosti bola totiž celkom milá a isto by nebola mykala opratami a netýrala Žolíka ostrohami, keby to bola vedela lepšie. Nespotrebovala na to ani toľko sily a energie ako Žolíkova jazdkyňa Lena, čo zas nebol žiaden div. Lena bola v starostlivosti o kone začiatočník a ťahanie za opraty nacvičovala každý deň. Pani Müller-Westhoffovú zvykla moja mama označovať za „manželku z povolania“. Dni trávila tým, že sa starala o svoju krásu – Žolík bol jej „kompenzačný šport“. Pravdepodobne by bola radšej jazdila po lese, než by sa mala zas a znova cvičiť v technike na boj zblízka, ktorý jej učiteľky jazdy označovali ako drezúru. Avšak počnúc učiteľkou jazdy v klube pani Wittovou až po Žolíkovu predchádzajúcu majiteľku, slávnu turnajovú jazdkyňu pani Beisendorfovú, každý jej tvrdil, že svojho koňa musí k tomu, aby bol šťastný, prinútiť. Už to, že Žolík dostal možnosť vyjsť si každý deň na pastvinu, si vyžadovalo značné sebazaprenie. Pani Müller-

Westhoffová to pre neho vybojovala, ako sa patrí, a ja som iba dúfala, že Žolík sa jej odmení aspoň malou stuhou. Keď však nad ňou na turnaji získal prevahu a zhodil ju, dokonca ho znova na celý deň zatvorila.

Škrabkala som ho pod šticou na čele a pokúšala som sa mu vysvetliť súvislosti. Žolík v tej chvíli žuval seno a dobrôtky a zvyškami mi zaslinil nohavice. Vzdychla som si. Mama ma chcela vyzdvihnúť hneď tu, takže na jazdeckom kurze sa objavím zababraná. Nepodstatné. Mohla by som tvrdiť, že Žolík a ja sme sa k vzájomnému porozumeniu priblížili vďaka jeho zmyslu pre vkus.

Vonku už zaznel klaksón nášho kombíka.

Tentoraz dostal pusku na nos najprv Žolík, potom Thorsten.

„Majte sa dobre, vy traja,“ rozlúčila som sa a Manovi som podarovala poslednú maškrtku. „Dobrá zábavu na divokom západe! A ty to dokážeš, Žolík!“

Žolík za mnou vyslal smutné zaerdžanie. Snád' dúfal, že ho odvediem na pastvinu. Tá návšteva za skorého rána asi predsa len nebol až taký dobrý nápad. Naopak, v tom momente vyzeral, akoby som ho skôr deprimovala...

Keď som nasadala k mame do auta, povzdychla som si.

„Všetko v poriadku?“ spýtala sa a usmiala sa na mňa.

Najprv som siahla po škatuli s keksami, ktorá ležala vedľa nej na sedadle pre spolujazdca. Keď sme skoro ráno vstávali, ani jedna z nás si na zdravé raňajky ani len nespomenula, no nadbytočné kalórie sme dokázali bez problémov odbúrať. V celej našej rodine sme všetci skôr vysokí a štíhli, mamička predtým dokonca pracovala ako modelka. Pokiaľ ide o mňa, takúto kariéru som videla v čiernych farbách. Mala som skôr priemernú, príliš okrúhlu tvár, zopár pieh a červenohnedé, nepoddajné vlasy, ktoré mali tendenciu trčať dohora ako chumáče. Nejaký účes ani neprichádzal do úvahy. Vlasy sa dali skrotiť iba tak, že som ich napríklad vtipne rozdelila do

mnohých vrkôčikov s pestrými sponkami, alebo som použila gél. Ani jedno však nešlo v prípade, keď človek nosil jazdeckú čiapku. Tá si totiž vyžadovala buď dlhé, hladké vlasy, ktoré sa dali spôsobne vyviazať do uzla, alebo krátky strih vlasov, ako mala mama. Ten sa však na mojej hlave poskladal do akejsi zvláštnej, fakt nemožnej hviezdice. Ďalší dôkaz toho, že jazdecký šport a ja sme neboli kompatibilní.

„Stretla si Thorstena?“ spýtala sa mama.

Prikývla som. „Jasné, zase predsa musí ísť na svoj westernový kurz.“

Mama si povzdychla. „Ten som mu vždy závidela. Aj ty si mala chuť absolvovať ho, či nie?“

Mykla som plecami. Z jazdeckých hodín som si ťažkú hlavu nerobila. Boli pre mňa iba nutným zlom. Vyjsť si na koni von bolo lepšie. Ale keď už som v nejakej jazdiarni musela jazdiť do kruhu, tak som to, prirodzene, robila radšej s Thorstenom. Okrem toho, jeho učiteľ bol celkom milý a hodiny jazdy prebiehali pokojne a mierne. Naproti tomu učiteľka jazdy v klubovej stajni na nás zväčša pokrikovala. Lenže Thorstenova nová jazdecká škola mala jeden háčik: Kto tam chcel chodiť na vyučovanie, musel si priviesť vlastného koňa. Cvičné kone, ktoré by sa dali požičať, tam neboli.

„Ja len dúfam, že toto tu bude stáť za tie peniaze,“ zmenila mama tému a zabočila na diaľnicu. „Celý víkend...“

Aspoň jeden deň každého víkendu patrila u nás rodine. Obaja moji rodičia pracovali a cez týždeň to často bývalo hektické. Preto v sobotu alebo v nedeľu sme si vyhradili čas pre seba, pričom postupne každý člen rodiny smel rozhodnúť, čo podnikneme. Keď vyberal môj brat, väčšinou sme zakotvili v nejakom zábavnom parku – zajtra napríklad s ním ocko ide za akýmisi dinosaurami. Teraz sme tomu s mamičkou výnimočne unikli, pretože namiesto toho sa budeme učiť „Jazdiť všetkými

zmyslami“. Ibaže ja som si nevedela predstaviť, že by toto pravidlo pretrvalo aj do budúcnosti.

Po viac ako dvojhodinovej jazde sme sa dostali na jazdeckú farmu. Pozostávala z lákavo pôsobiaceho host'ovského domu a krásnych, láskyplne renovovaných starých stajní. Boli tu výbehy a vonkajšie boxy, koňom sa tu očividne dobre darilo. Z jedného vonkajšieho boxu nám hľadel v ústrety hnedák s dlhou hrivou, vedľa vo výbehu stálo zopár sivkov.

Bol teplý septembrový deň a účastníci jazdeckého kurzu sa už zhromaždili na drevených laviciach pod celtovou strechou pavilónu. Boli sme, zdá sa, posledné – alebo nie, aj z kombíka belasého ako obloha práve vystúpila nejaká blond pani, cez plece si prehodila ruksak a priateľsky pozdravila. Mama a ja sme si vzápätí vybrali z batožinového priestoru cestovné tašky a išli sme si sadnúť k ostatným.

Akási pani v okamihu, keď nás uzrela, vstala a pobrala sa nám v ústrety.

„Lotte a Lea Großové?“ spýtala sa s pohľadom upretým na nejaký lístok. „Veci si radšej nechajte ešte v aute, môj muž už začal. Izby vám ukážem až potom.“

Tá pani bola pomerne drobná, mala svetlé blond vlasy a volala sa Connie Sanchezová. Učiteľ jazdy, Haymon Sanchez, bol rodený Mexičan. Údajne však hovoril veľmi dobre po nemecky. Jeho žena bola očividne odtiaľto. Nemala nijaký prízvuk a nepôsobila južanským dojmom. V skutočnosti sa zdalo, že je hlavne vystresovaná. Prinajmenšom tú pani s ruksakom vítala s dosť silným úsmevom.

„Vy musíte byť pani Heidenová. Vitajte! Aj vám môžem prideliť izbu až neskôr...“

„Vlastne som sa chcela ešte prezliecť,“ poznamenala pani Heidenová. Mala džínsy a tenisky, zatiaľ čo my sme už mali jazdecké oblečenie na sebe. „Ale uznávam, idem neskoro. Trošku som sa previezla.“

„Ach, môžete jazdiť aj v džínsoch,“ usúdila pani Sanchezová. „Môjmu mužovi sa tak či tak zdá, že človek v šatách určených na voľný čas pristupuje ku koňom uvoľnenejšie a slobodnejšie.“

Pani Heidenová pokrčila čelo. „Áno? Mne také niečo ešte nenapadlo. Možno to platí pre jazdcov, ktorí si kupujú príliš malé nohavice?“

Mama a ja sme sa zachichotali. Keď sme si kupovali rajtky, aj my sme si užili svoje. Na strih tohto oblečenia si bolo treba zvyknúť a navyše vôbec nezodpovedalo normálnym konfekčným veľkostiam. Človek si ich musel kúpiť aspoň o dve čísla väčšie ako džínsy a aj tak potom celkom slušne ohrozovali našu dôstojnosť, pretože často sedeli ako šupka na jaterničke. V skutočnosti však iba lacné modely zvykli skôr či neskôr prasknúť. No napríklad vzácne kúsky pani Müller-Westhoffovej už čosi vydržali.

„Ale úvod by bol akiste veľmi dôležitý. Hádam môžete predsa len neskôr...“ Pani Sanchezová nebola pripravená ušetriť pani Heidenovú manželovej prednášky.

Blond pani sa napokon vzdala a v trojici sme putovali k stolu v tieni. Haymon Sanchez tam sedel pred jednou skupinou zbožne načúvajúcich žiakov: dve ženy, jeden ešte dosť mladý párik a ďalšia matka s dcérou. To dievča malo približne toľko ako ja, teda trinásť alebo štrnásť. Malo polodlhé hnedé vlasy, na zátylku zviazané do konského chvosta, bledú, podlhovastú tvár a oči modré ako voda. Sadla som si oproti nej a kývla som jej na pozdrav. Zdalo sa však, že ma vôbec nevníma. Namiesto toho hltala pohľadmi vedúceho kurzu. Bola snáď do neho zamilovaná? Ak áno, tak sa mi to zdalo byť ťažko pochopiteľné. Haymon Sanchez mal určite už okolo štyridsiatky. Bol malý, trocha zavalitý a hovoril ostrým, prenikavým hlasom, pričom svoju reč podfarboval veľkými gestami a opakovane si prihládzal husté tmavé kučeravé vlasy,

ktoré sa mu vlnili až cez plecيا. U Nica Chica, frontmana mojej obľúbenej chlapčenskej skupiny, sa mi to páčilo – ale u tohto chlapíka to pôsobilo skôr komicky.

A aj to, čo hovoril, sa mi videlo byť zvláštne.

„Kone sú veľmi spirituálne bytosti! Ak sa vám nepodarí otvoriť im svoju dušu a svoje srdce, nemôžete im porozumieť.“

Najmenej dvaja ľudia pri stole prikývli. To dievča všetkých predstihlo.

„Už ste si, napríklad, lámali hlavu nad tým, prečo sa kone tak často plašia pred živým plotom?“

Nelámala som si. Ale zvyšní účastníci kurzu opäť prikývli. Živého plota sa pravdepodobne ľakalo veľa koní.

„No, koňovi sa, na rozdiel od nás, zjavujú trpaslíci a pia-dimužici, ktorí v plote prebývajú. Kôň cíti ich silu – a my to teraz musíme zariadiť tak, aby bol schopný postaviť proti nim vlastné energetické pole...“

Spýtavo som sa pozrela na ostatných. Mama si hrýzla spodnú peru. Pani Heidenová prevracala oči. Zvyšní účastníci kurzu však, podľa všetkého, pokladali duchov za úplnú samozrejmosť.

„Uchovajte si to v pamäti...“ končil Haymon. „Pôjdeme si teraz po kone a zrealizujeme to v praxi...“

„Môžem sa predtým niekde prezliecť?“ prerušila pani Heidenová následné zbožné ticho.

Pani Sanchezová rezignovane prikývla a viedla tvrdohlavú zákazníčku smerom k host'ovskému domu. Po niekoľkých minútach sa k nám vrátila v džínsových rajtkách a westernových čižmách. My sme sa medzitým zúčastnili na procese rozdeľovania koní. Mamička a ja sme sa dočkali dvoch pomerne nezúčastnene pôsobiacich sivkov. Pani Heidenová dostala krásneho hnedáka s kučeravou hrivou. Ostatní účastníci kurzu, ktorí, ako sa zdá, sem chodievali pravidelne, na ňu

závistlivo pokukovali. Zo všetkých najviac opäť to hnedovlasé dievča. Pri čistení som sa k nej posunula bližšie a konečne som sa predstavila. Tak som sa dozvedela aj jej meno: Nellie.

„Si tu po prvýkrát?“ spýtala sa

Prikývla som. „Moja mama si prečítala inzerát: ‚Jazdenie so všetkými zmyslami‘.“ Troška som prevrátila oči.

„My sem chodíme už šesť mesiacov!“ prezradila mi Nellie. „Každú sobotu. A je to cool. No, veď uvidíš. Haymon je... teda, to, ako zaobchádza s koňmi – toto, hm, intuitívne jazdenie... ešte stále tomu celkom nerozumiem, ale keď to človek ovláda, musí sa jednoducho zblázniť! Myslí ako kôň!“

Zvraštala som čelo a položila som si otázku, či som to chcela. Žolík bol milý dobrák, naozaj, a mala som ho veľmi rada. Lenže jeho myšlienkový svet mi pripadal vcelku obmedzený. V skutočnosti myslel iba na žrádlo. Z tohto hľadiska by boli všetci intuitívni jazdci prípadom pre spoločnosť Weight Watchers, ktorá sa venuje zdravému stravovaniu. Ale Nellie nebola len štíhla, ona bola doslova vyziabnutá.

Mamičke a mne to išlo s uzdou, ktorá sa skladala iba z akéhosi druhu ohlávky s opratami, trochu ťažšie.

„Nezahryznuteľné!“ zajasala Nellie. „Tým sa koňom nedá ublížiť!“

Možné ale bolo, že tento spôsob uzdenia sťažoval aj zastavenie. Mama sa tvárila prinajmenšom skepticky a ani pani Heidenová nevyzerala práve nadšene. Aspoň sme sa však mohli prizerieť, ako takú uzdu koňovi vlastne založiť. Šikovne ju nasunula hnedákovi ponad nos a potom ju viedla smerom dozadu.

Haymonova jazdecká dráha pripomínala skôr cvičisko pre motokrosových jazdcov. Tvoril ju okruh, ale aj pahorky, okolo ktorých sa jazdilo, alebo cez ktoré sa dalo prejsť po vyšliapaných chodníkoch. Z jednej strany toto miesto ohraničoval

živý plot. Keď som viedla Esperanzu okolo neho, skepticky vyzerala duchov. Nellin kôň dokonca odskočil nabok.

Haymon ju za to vyhrešil. „Koňovi treba poskytnúť istotu, Nellie! Také reakcie musíš vytušiť vopred a koňa potom duchovne podchytiť!“

Nellie sa zatvárala nešťastne. Moja mama, ktorá to videla, začala svojho koníka hypnotizovať ako zaklínač hadov. Zdalo sa, že to pôsobí. Sivko poslušne prešiel okolo húštiny. To isté hnedý Rayo, hoci pani Heidenová nezavadila o zeleň ani len pohľadom.

V strede dráhy sme potom mohli nasadnúť.

„A teraz priklusť!“ rozkázal Haymon. „Nie, nie tak, Nellie, nenarážať slabunami koňa do krovia! Myslite na to, aby ste sa niesli pozvoľna, myslite na krok...“

Nellin kôň sa šťastne rozbehol, a potom sa dala do pohybu aj Esperanza. Trocha som ju popohnala – a vzápätí som bola pokarhaná.

„Neovplyvňovať silou! Mysli rýchlejšie, vnímaj jej impulzy!“

Čestne povedané, nevnímala som vôbec nič. Esperanza ťažkopádne klusala za Nelliným koňom bez toho, aby so mnou akokoľvek komunikovala.

„A teraz jazdiť hore-dolu. Nie všetci za sebou, máme túto veľmi rôznorodú dráhu, takže ju využite! Nellie, sem, cez kopec!“

Nellin kôň sa nechystal zabočiť smerom na kopec, ale Nellie mu ani nedala nijaký podnet. Napokon, niet divu – Haymon na ňu nakričal vždy, keď podnikla čo i len najdrobnejšie pokusy pôsobiť na svojho koňa hocijako ináč než telepaticky. Po pár minútach bola červená ako paradajka, so slzami na krajíčku.

Ja sama som to teraz skúsila aj s malou otočkou, kvôli čomu som zľahka pritiahla opraty. Esperanza ihneď trhla hlavou.

„Tu vidíš, čo sa deje, keď použiješ silu!“ Haymon sa zatváril triumfálne. Ved' by som to už bola rada urobila správne, ale náš učiteľ jazdy nedával vôbec žiadne konkrétne rady. Mali sme stále iba cítiť a myslieť. Po štvrt'hodine ma od toho krčovitého myslenia rozbolela hlava. Napriek tomu sa zdalo, že na Esperanzu z toho neprechádza vôbec nič. Ostatným účastníkom kurzu sa nevodilo inak. S jednou výnimkou. Pani Heidenová jazdila na svojom Rayovi z jedného kopca na druhý bez toho, aby bolo vidieť nejaké podnety, a zvládla dokonca aj prechody z kroku do klusu. Haymon prekypoval chválou a Nellie na ňu vrhala žiarlivé pohľady. Bolo mi jej takmer ľúto. Zdalo sa, že ona tu správne nerobí vôbec nič. Každé druhé pokarhanie od učiteľa jazdy patrilo jej a medzitým sa jej skutočne začali gúľať po lícach slzy. Jej mama kvôli tomu vyzerala dosť nahnevane.

„Vy všetci sa musíte ešte veľa učiť,“ oznámil nám na záver Haymon a pustil nás na obedňajšiu prestávku. Popoludní by sme si mali vyjsť na vychádzku – fluidum prírody by malo pozitívne vplývať na náš vzťah ku koňom. Pobyt na dráhe, nazdával sa Haymon, si vyžaduje bezpodmienečné sústreďenie. Pani Heidenová prevrátila oči.